DOI: 10.20535/2522-1078.2025.2(18).340978
ROR: 02vn54r74
УДК 070.4:82–92:316.77

Надходження до редакції: 10.10.2025
Прийняття до друку: 21.10.2025

Садова Л. О.
канд. філол. наук, доц. кафедри іноземної та української філології Луцького національного технічного університету, м. Луцьк, Україна
sadova.edu@gmail.com
ORCID: 0009–0001–1202–5411

Sadova L.
PhD in Philology, Associate professor of Department of Foreign and Ukrainian Philology, Lutsk National Technical University, Lutsk, Ukraine
sadova.edu@gmail.com
ORCID: 0009–0001–1202–5411

ЖАНРОВА ТИПОЛОГІЯ ХУДОЖНЬО-ПУБЛІЦИСТИЧНИХ ЖАНРІВ У СУЧАСНОМУ МЕДІАПРОСТОРІ

GENRE TYPOLOGY OF ARTISTIC AND JOURNALISTIC GENRES IN THE MODERN MEDIA SPACE

Анотація. У статті здійснено комплексний аналіз жанрової типології художньо-публіцистичних текстів у контексті сучасного українського медіапростору. Розглянуто специфіку поєднання художнього й публіцистичного начал у медійному дискурсі, що виявляється у використанні засобів образності, емоційно-оцінної лексики та індивідуального стилю автора для розкриття суспільно значущих тем. Автор наголошує на тому, що художньо-публіцистичні жанри (есе, нарис, фейлетон, памфлет, художній репортаж, рецензія, літературно-критична стаття) нині зазнають жанрових трансформацій, зумовлених розвитком цифрових технологій, мультимедійних форматів і змін у сприйнятті інформації аудиторією.

У дослідженні визначено основні критерії типологізації художньо-публіцистичних текстів — тематико-проблемний, функціонально-стильовий та структурно-композиційний. Підкреслено, що жанрова система не є сталою, а має відкритий характер, реагуючи на нові форми комунікації: блоги, авторські колонки, сторітелінгові формати, подкасти. Окрему увагу приділено ролі авторського «я» як центру естетичної й етичної координації твору, що зумовлює довіру читача та формує ціннісні орієнтири суспільства.

Зроблено висновок, що художньо-публіцистичні тексти зберігають свій потенціал як форма суспільного діалогу, сприяючи розвитку критичного мислення та естетизації журналістського слова. Водночас їхня жанрова типологія сьогодні розширюється, інтегруючи традиційні й новітні медійні практики, що актуалізує потребу подальших наукових досліджень у цьому напрямі.

Ключові слова: художньо-публіцистичний текст, жанрова типологія, медіапростір, есе, нарис, стиль автора, трансформація жанрів.

© Автор(и), 2025. Видавець КПІ ім. Ігоря Сікорського, 2025.
CC BY 4.0 (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

Abstract. The article provides a comprehensive analysis of the genre typology of literary and publicistic texts within the context of the modern Ukrainian media space. It examines the specificity of combining artistic and journalistic elements in media discourse, manifested through the use of imagery, metaphorical expression, emotionally evaluative vocabulary, individual authorial style, and artistic thinking aimed at revealing socially significant issues. The author emphasizes that literary and publicistic genres (essay, feature story, feuilleton, pamphlet, artistic reportage, review, literary-critical article) are currently undergoing significant transformations caused by the development of digital media, multimedia formats, and shifts in audience perception of texts.

The study identifies the main criteria for typologizing literary and publicistic texts — thematic-problematic, functional-stylistic, structural-compositional, and communicative-pragmatic. It is noted that the genre system is dynamic, open, and subject to the mutual penetration of forms, actively responding to new modes of communication such as blogs, author's columns, storytelling projects, documentary podcasts, multimedia features, and interactive essays. The author observes that the literary and publicistic text in the digital environment combines features of traditional literature and contemporary media, forming a hybrid mode of creative expression.

Special attention is paid to the role of the author's "I" as the center of aesthetic and ethical coordination within the text, which ensures authenticity, emotional depth, and reader trust. It is emphasized that contemporary literary and publicistic texts perform an important cultural and value-forming function, shaping social meanings and moral guidelines. The study concludes that the genre typology of such texts continues to expand through the integration of traditional and innovative media practices, which highlights the need for further research into their structure, poetics, and communicative potential in the context of the information society.

Keywords: literary and publicistic text, genre typology, media space, essay, feature story, digital journalism, genre hybridization, media discourse.

Характерною ознакою художньо-публіцистичних жанрів є те, що в них поєднується художність та публіцистичність. Художність — це образне відображення дійсності, моделювання подій або ситуацій, що відбулися, або придуманих подій. Публіцистичність виражається насамперед у присутності документальності, у пафосі та тенденційності оповіді. Конкретний, документальний факт у цих жанрах ніби відходить на задній план, поступаючись місцем авторській думці, враженню автора від факту, його оцінці [2, с. 112].

Огляд літератури. Художньо-публіцистичні жанри стали об'єктом наукових зацікавлень багатьох науковців, аналіз теоретичних засад їх діяльності здійснили О. Гарачковська [1; 2], М. Тимошик [9], Г. Царик [10]. Специфіку функціонування окремих художньо-публіцистичних

видань на матеріалі регіональних медіа проаналізували Н. Ковальська-Елькадер [4; 12; 13; 14], А. Миколаєнко [5], Д. Мікош [6; 15], О. Надточій, О. Погрібна [7], С. Шийка [11].

Художньо-публіцистичні жанри сучасних друкованих ЗМІ залишалися поза увагою дослідників, що зумовлено зниженням інтересу читачів до друкованих періодичних видань на користь онлайн-медіа, а отже й поступовим занепадом таких періодичних видань. Вивчення специфіки художньо-публіцистичних жанрів у сучасних друкованих періодичних виданнях належить до актуальних досліджень, оскільки воно дає змогу визначити специфічні особливості цих жанрів, окреслити перспективи їх розвитку в українських медіа.

Об'єкт дослідження — специфіка художньо-публіцистичних жанрів на матеріалі журналу «Локальна історія» за 2025 рік.

Предмет дослідження — мовностильові особливості та тематичні групи художньо-публіцистичних жанрів на матеріалі журналу «Локальна історія» за 2025 р.

Мета дослідження — проаналізувати жанрові особливості нарису, есе, замальовки, рецензії на сторінках видання «Локальна історія». Матеріалом для дослідження слугували тексти художньо-публіцистичних жанрів журналу «Локальна історія» за 2025 р. До аналізу залучено тексти, розміщені на сайті видання в рубриках *статті, колонка*. Журнал «Локальна історія» — український суспільно-політичний друкований ЗМІ, заснований 2019 року Віталієм Ляскою. Видання порушує історичні, культурні та суспільні проблеми та активно набуває популярності читачів.

На прикладі «Локальної історії» стає зрозуміло, що друковане видання із відповідальним підходом до відбору текстів разом із якісним поліграфічним оформленням може зацікавити читачів, здобути значне коло передплатників та утримувати їх протягом кількох досить нелегких для України років. Активний розвиток таких видань свідчить про інтерес сучасного читача до друкованих видань, а також про появу протягом останніх років друкованих видань, орієнтованих водночас на широке коло читачів та читачів-інтелектуалів, появу видань, що прагнуть на високому рівні висвітлювати проблеми української культури, історії, літератури, національної свідомості.

Методи. У дослідженні застосовано ряд наукових методів, що дозволили проаналізувати специфіку об'єкта дослідження. За допомогою описового методу окреслено особливості художньо-публіцистичних жанрів

у друкованих виданнях. Метод аналізу використано під час опрацювання текстів. Метод синтезу застосовано на етапі узагальнення та систематизації опрацьованого матеріалу. Для визначення кількісного співвідношення текстів різних жанрів використано статистичний метод. Порівняльний метод застосовано для окреслення відмінностей між художньо-публіцистичними жанрами.

Результати. У проаналізованих номерах видання «Локальна історія» засвідчено 138 текстів, що належать до художньо-публіцистичних жанрів журналістики. На сайті видання розміщено повні текстові матеріали репортажів, які залучено до аналізу.

Публіцистика впливає на суспільну свідомість, формує громадську думку і позицію певної людини. Публіцистиці властиві активність, динаміка, гнучкість, великий вплив на особистість. Художньо-публіцистичним жанрам властиві образність, типізація, емоційна наснаженість і виразність, насиченість літературно-художніми засобами, мовними й стилістичними особливостями. Для автора такого матеріалу важливо піднятися над явищем і фактом [3, с. 11].

Серед засвідчених матеріалів художньо-публіцистичних жанрів переважають **портретні нариси**. Домінувальна частина портретних нарисів стосуються постатей сучасних військових та волонтерів (О. Басараб «„Війна — як радіація, яка ніколи з нас не вийде". Три історії волонтерок»), осіб, репресованих радянською владою (В. Молодій «Усі війни роду Полюг»; В. Молодій «„У тюрмі знайшла другу маму". Біографічний портрет Лідії Тиховліз»; Ю. Пуківський «Минуле, яке не минає. Сто років Іванни Пшепюрської-Мащак»; Р. Попелюк «Український слід у тайзі. Історія репресованої родини Концевичів»; Р. Попелюк «„В галюцинаціях я бачила батька". Дитинство на спецпоселенні»).

Значна частина портретних нарисів висвітлює постаті українських науковців (Д. Сімонов «Провідниця у світ скіфів. Видатна й невідома Варвара Іллінська»; А. Кістол «Дмитро Яворницький: „козацький батько", який кинув виклик світовому сходознавцю»), політичних, релігійних та культурних діячів (Н. Данчишин, Д. Мандзюк «То не сцена, а гори з-під Красноїлля і Голов»; А. Бабинський «Довічна мандрівка єпископа Бучка»; В. Бірчак «„Чорний вівторок" біля Софійського собору»; В. Мороз «Андрей Шептицький під подвійним наглядом»; А. Гомельський «Петлюра: антисеміт чи „єврейський батько"»; О. Петренко-Цеунова «Олена Пчілка: мистецтво прямостояння»; О. Левантович «Любомир Гузар: «Моя мрія в житті — бути людиною»; А. Ковальов

«„Вмер не в своїй хаті, а як безрідний бурлака”. Іван Нечуй-Левицький на схилі літ»; Г. Пагутяк «Досі репресований Василь Барвінський»).

Засвідчені у виданні нариси мають виразні ознаки художності, серед яких можна виділити деталізоване зображення подій як певних фрагментів, епізодів, сцен, через які розкривається ланцюжок подій, а також характеризується образ головного героя. Часто такий фрагмент розміщується на початку твору, щоб зацікавити та заінтригувати читача, як це зроблено в тексті І. Бігуна «Чоловік із трьома біографіями». Розлогий епізод-сцена, розміщений на початку нарису, виступає вступом, що інтригує читача, прояснює подальший ланцюжок подій та водночас стає своєрідним ключем до розуміння постаті головного героя. Образ героя нарису розкривається через маловідомі епізоди його біографії, збережені в спогадах сучасників, які дозволяють по-новому поглянути на постать героя, розкрити його постать цікаво та змістовно.

Незначною кількістю матеріалів представлено **жанр нарису** (7 текстів): С. Цалик «Окупація під мелодію «Гуцулки Ксені»»; С. Липовецький «Зрадники з вулиці Шкарпової»; В. Брехуненко «Люди Степового фронтиру»; П. Артимишин «П’ять днів під знаком українських жінок»; І. Пустиннікова «Пачкарі. Ті, що знали «сонне слово»; В. Мороз «Справжні корені Мукачівської єпархії»; В. Ляска «Перша столиця».

Серед проаналізованих матеріалів засвідчено ряд есе з виразною художністю та публіцистичністю. Стиль есе зазвичай характеризується яскравою образністю, суб’єктивністю, поєднанням різнорідних елементів, афористичністю. Есе втілює суб’єктивний естетичний досвід автора за допомогою асоціативно-емоційної структури тексту як специфічного способу репрезентації предмета мовлення. Есе відображає особистісний характер сприйняття й висвітлення теми, що дозволяє побачити нове в знайомому.

Цикл есе Г. Пагутяк висвітлює особистісні переживання, ряд асоціацій авторки, які виникли щодо традиційних для українського народу свят та їх осмислення в культурі, звичаях, віруваннях, обрядах, побуті українців («Діти і яблука»; «Поділитись паскою»; «Дідух чи ялинка»; «Зелене примирення»; «Пережити Різдво»).

Ряд есе Г. Пагутяк осмислює проблему культурної спадщини українців, її цінності та важливості збереження як історичних пам’яток, так і історичної пам’яті («Впізнаваність чи безликість»; «Місця сили»; «Остання реліквія»; «Сумна чарівність речей»; «Колоніальна сором’язливість»; «Деокупація потрібна всій Україні»).

Мова есе Г. Пагутяк багата на образні засоби, асоціативні ряди, що наповнюють текст багатством сенсів, поглиблюють розуміння, підсилюють аргументованість викладу та мають значний емоційний вплив на читача.

«XIX століття, Україна. Іван Франко, вишукуючи стародавні релігійні книги на попівських обійстях, зізнавався, як порядні галицькі господині вимощували форми під паски рукописними сторінками. Не раз йому вдавалося врятувати недогризені мишами клапті паперу з уривками рукописів. Якщо колись ви тримали в руках отой розкішний п'ятитомник Апокрифів, репринтне видання вже наших часів, то можете зрозуміти, скільки ми втратили через байдужість до культурного спадку. Правда, на львівському Форумі видавців це унікальне видання продавали за зниженою ціною кілька років, тоді як юрба освічених читачів ганялася за автографами модних авторів-одноденок».

Ряд майстерних у жанровому плані есе опублікував редактор видання В. Ляска («151-ше ім'я»; «Летаргійний лет нашої «сови»; «Пастка «лисячої нори»»; «Діти війни»; «Синдром рибки Дорі»).

Автори вдало використовують ряд образів, які потребують глибшого розуміння читача, його підготовленості, але водночас збагачують текст есе. Це свідчить про глибину сенсів, закладених авторами, а також про майстерне володіння словом, зокрема фразеологічним та лексичним багатством мови.

«Сова Мінерви — символ мудрости та проникливости — злітає тоді, коли спадає сутінок — так 1820-го виснував Ґеорґ Геґель, розмірковуючи над появою філософії. Ця наука, що вивчає мислення про пізнання світу, з'являється на схилку реальности й розуміє усе лише з відстані часу. Щодо наших 1990-х, то українська історія також, схоже, дочекалася своєї дистанції, ба навіть витворила моду на це десятиліття. Однак 1990-ті ми переважно пригадуємо дещо рафіновано: із ностальгією за «Територією А» та «Альфом», з іронією про час, коли фактично всі українці були мільйонерами, а інколи навіть із гордістю, що ми пішли іншим державотворним шляхом, ніж більшість пострадянських країн» (В. Ляска «Летаргійний лет нашої „сови"»).

«А прищеплювати людям заново почуття унікальності малої батьківщини треба з дитячого віку, поки ноги босі й торкаються землі, а очі не потонули у смартфоні. Та нині все проти цього. І скоро буде пізно. Бути такими як усі, безликими, нас навчили політичні режими, при яких ми зростали, і досі вчать. Однорідною масою людей, запханих

у прокрустове ложе однаковості, легше маніпулювати» (Г. Пагутяк «Впізнаваність чи безликість»).

Ряд есе висвітлюють проблему сенсу людського існування, його цінності та плинності: М. Віхров «Жити «по-людськи»; Г. Пагутяк «Самотня жінка на селі»; формування національної свідомості, самодостатньої особистості: Г. Пагутяк «Блиск руського воїнства»; Г. Пагутяк «Колоніальна сором'язливість»; Г. Пагутяк «Гра «в дурня»»; Г. Пагутяк «Школа, картопля і...гуманізм».

Незначною кількістю матеріалів у виданні представлено жанр замальовки. Ряд замальовок продовжує цикл есе, які торкаються проблеми національної свідомості, розвитку культурно багатої особистості: Г. Пагутяк «Memento belli»; Г. Пагутяк «Втрата печі»; Г. Пагутяк «Три війни — одне село»; В. Ляска «Чому?»; В. Ляска «Три постаті». Окремий цикл замальовок стосується творчості маловідомих діячів Галичини: Г. Пагутяк «Гаральд із Брука»; Г. Пагутяк «Чи пам'ятає Фульм Гербуртів?»; Г. Пагутяк «Двір поетів»; Г. Пагутяк «Мама Анна». Постать діяча висвітлюється через призму красномовних деталей, образів, через спогади сучасників або сучасний простір чи місцевість, пов'язані з життям цього діяча. У досліджуваних замальовках виразно простежуються елементи художності, які підсилюють емоційний вплив на читача, містять елементи інтригування.

«... Дізнавшись про важку хворобу матері, він сідає на коня і мчить щодуху з Кракова до Самбора. А потім кілька днів, починаючи з чистого четверга, сидить біля неї, готує її до переходу в кращий світ, молиться, плаче разом із братами і сестрами... Мати помирає у великодню ніч навесні 1562 року.

Для тих, хто знайомий із літературою східноєвропейського Відродження і не надто чисельними перекладами з неолатини, ця поема нашого земляка буде справді культурним шоком. Досі ніхто на цих теренах не писав нічого подібного — автобіографічної поеми, присвяченій земній жінці, вдові скромного шевця. Хоча авторитетні отці церкви, зокрема Блаженний Августин, з величезною повагою ставилися до своїх земних матерів. І через них поширювали культ Богородиці серед християн Середніх віків, а далі в часи Ренесансу.

Щодо поеми Григорія Чуй Русина «Theoresis secunda, seu Parentes», то вона вартніша ніж більш відома «Роксоланія» Себастіяна Кльоновича, перекладена українською мовою і видана, хай не художньою якістю, хоч тут можна посперечатися, а тим пульсом життя, який

такий дорогий для поціновувачів історії рідного краю. І її варто нарешті перекласти мовою матері Анни, аби відчути легіт весняного вітру і передзвін крапель зі стріхи, глибоку емпатію, знайому кожному, кому довелося сидіти біля смертного ложа найдорожчої в світі людини».

Замальовка Г. Пагутяк «Червоні черевики» переростає із критичної рецензії на неназваний та, на думку авторки, невдалий документальний фільм у замальовку-роздум про страшні сторінки історії України та те, як важливо про них говорити, але робити це якісно, майстерно, щоб «фільм зачепив би почуття глядача, «звиклого» до жахіть війни теперішньої. Нині не той час, аби робити неякісну документалістику за принципом «хоч якось»». Водночас у замальовці звучить ряд питань про важливість усвідомлення та збереження історичної пам'яті, про роль минулого у формуванні сучасної національної самосвідомості.

Висновки. Отже, серед матеріалів видання «Локальна історія» активно представлені художньо-публіцистичні жанри. У кількісному плані переважають портретні нариси та есе, меншою кількістю текстів представлені жанри власне нарису та замальовки. Засвідчені у виданні тексти мають виразні ознаки художності, серед яких можна виділити деталізоване зображення подій як певних фрагментів, епізодів, сцен, через які розкривається ланцюжок подій, а також характеризується образ головного героя. Мова художньо-публіцистичних текстів образна, публіцистична, піднесено-пафосна. На перший план виходить авторська думка, оцінка реальності автором, його суб'єктивне бачення певного явища чи проблеми.

У тематичному плані переважають портретні нариси, які описують життя і творчість українських релігійних, літературних, культурних, мистецьких та політичних діячів, маловідомих в українському суспільстві. Тексти художньо-публіцистичних жанрів висвітлюють ряд важливих для українського суспільства проблем важливості усвідомлення та збереження історичної пам'яті, ролі минулого у формуванні сучасної національної самосвідомості, проблеми національної свідомості, формування культурно багатої та обізнаної особистості, сенсу людського існування, його цінності та минущості.

ISSN: 2522-1078 (online)

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Гарачковська О. О. Есе в художній публіцистиці: нові стильові конструкції. Український інформаційний простір. 2022. № 2 (10). С. 110–118. https://doi.org/10.31866/2616-7948.10.2022.269831
2. Гарачковська О. О. Жанри журналістики в системі друкованих ЗМІ: навч. посіб. Київ : Видавничо-поліграфічна база КНУКіМ, 2019. 344 с.
3. Калантаєвська Г. П. Історія публіцистики : навч. посіб. Суми : Сумський державний університет, 2018. 238 с.
4. Ковальська-Елькадер Н. Нарація в художньому радіорепортажі. Обрії друкарства. 2021. № 1–2 (9–10). С. 58–73. https://doi.org/10.20535/2522-1078.2021.1(9).240576
5. Миколаєнко А. Жанрові особливості сучасної української медіакритики. Синопсис: текст, контекст, медіа. 2021. № 1 (27). С. 32–38.
6. Мікош Д. Фейлетон та інтерв'ю на сторінках лодзинського ілюстрованого часопису «Театр ляльок». Обрії друкарства. 2022. № 1 (11). С. 197–220. https://doi.org/10.20535/2522-1078.2022.1(11).261735
7. Надточій О. Л., Погрібна О. О. Мережева кінорецензія як журналістський жанр: особливості викладання в ЗВО. Обрії друкарства. 2024. № 1 (15). С. 113–124. https://doi.org/10.20535/2522-1078.2024.1(15).302844
8. Садова Л. О., Мялковська Л. М. Жанрові особливості репортажу в сучасних друкованих ЗМІ (на прикладі видання «Локальна історія»). Обрії друкарства. 2025. № 1 (17). С. 32–44. URL: https://doi.org/10.20535/2522-1078.2025.1(17).326768
9. Тимошик М. Жанри журналістики як науково-практична проблема: до провокації фахової полеміки теоретиків і практиків ЗМІ. Український інформаційний простір. 2022. № 2 (10). С. 14–42. https://doi.org/10.31866/2616-7948.10.2022.269647
10. Царик Г. Генеалогія сучасних новітніх медіа: динаміка розвитку та підходи до вивчення. Folia Philologica. 2024. № 8. С. 91–98. https://doi.org/10.17721/folia.philologica/2024/8/11
11. Шийка С. В. Жанрово-стилістичні особливості регіональних масмедійних текстів (за матеріалами рівненських ЗМІ) https://doi.org/10.30525/978-9934-26-196-1-68. Режим доступу: http://www.baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/download/207/5765/12045-1?inline=1
12. Kowalska N. Forma i treść. Polski i zagraniczny feature radiowy oraz jego odmiany gatunkowe. Łódź: Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, 2019.

13. Kowalska N. Sztuka opowiadania prawdziwych historii. Audycje radiowe typu feature. Współczesne media. Gatunki w mediach / red. D. Kępa-Figura, I. Hofman. Lublin : UMCS, 2017.
14. Kowalska-Elkader N. Historie eksperymentalne. Szkice o g — kach radia artystycznego. Łódź : Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, 2020.
15. Mikosz J. Recenzje ksiazek na lamach bezplatnego czasopisma lodzkiego «Kultura i biznes». Обрії друкарства. 2018. № 1. С. 362–382. https://doi.org/10.20535/2522-1078.2018.1.132947
16. Wolny-Zmorzyński K. Reportaż i artykuł wiralowy — dziś! «Od modernizacji do mediosfery : meandry transformacji w komunikowaniu : prace ofiarowane dr. hab. Ryszardowi Filasowi». Instytut Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2020. S. 365–380.

REFERENCES

1. Harachkovska, O. O. (2022). Essay in artistic journalism: New stylistic constructions. Ukrainian Information Space, 2(10), 110–118. https://doi.org/10.31866/2616-7948.10.2022.269831
2. Harachkovska, O. O. (2019). Zhanry zhurnalistyky v systemi drukovanykh ZMI [Journalism genres in the system of print media]. Kyiv : Vydavnycho-polihrafichna baza KNUKiM.
3. Kalantaievska, H. P. (2018). Istoriia publitsystyky [History of publicistics]. Sumy : Sumy State University.
4. Kovalska-Elkader, N. (2021). Narration in artistic radio reportage. Obrii drukarstva, 1–2(9–10), 58–73. https://doi.org/10.20535/2522-1078.2021.1(9).240576
5. Mykolaienko, A. (2021). Genre features of modern Ukrainian media criticism. Synopsis: Tekst, kontekst, media, 1(27), 32–38.
6. Mikosh, D. (2022). Feuilleton and interview in the pages of the Łódź illustrated magazine „Teatr lalek". Obrii drukarstva, 1(11), 197–220. https://doi.org/10.20535/2522-1078.2022.1(11).261735
7. Nadtochii, O. L., & Pohribna, O. O. (2024). Online film review as a journalistic genre: Features of teaching in higher education institutions. Obrii drukarstva, 1(15), 113–124. https://doi.org/10.20535/2522-1078.2024.1(15).302844
8. Sadova, L. O., & Mialkovska, L. M. (2025). Genre features of reportage in modern print media (on the example of the Lokalna istoriia publication). Obrii

drukarstva, 1(17), 32–44. https://doi.org/10.20535/2522-1078.2025.1(17).326768
9. Tymoshyk, M. (2022). Journalistic genres as a scientific and practical problem: Toward a professional polemic of media theorists and practiti oners. Ukrainian Information Space, 2(10), 14–42. https://doi.org/10.31866/2616-7948.10.2022.269647
10. Tsaryk, H. (2024). Genealogy of modern new media: Development dynamics and approaches to study. Folia Philologica, 8, 91–98. https://doi.org/10.17721/folia.philologica/2024/8/11
11. Shyika, S. V. (2021). Genre and stylistic features of regional mass media texts (based on Rivne media). In Baltic Publishing Monograph Series (pp. 68–82). https://doi.org/10.30525/978-9934-26-196-1-68
12. Kowalska, N. (2019). Forma i treść. Polski i zagraniczny feature radiowy oraz jego odmiany gatunkowe [Form and content. Polish and foreign radio feature and its genre variations]. Łódź: Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego.
13. Kowalska, N. (2017). Sztuka opowiadania prawdziwych historii. Audycje radiowe typu feature. In D. Kępa-Figura & I. Hofman (Eds.), Współczesne media. Gatunki w mediach (pp. 45–62). Lublin: UMCS.
14. Kowalska-Elkader, N. (2020). Historie eksperymentalne. Szkice o gatunkach radia artystycznego [Experimental stories: Essays on the genres of artistic radio]. Łódź: Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego.
15. Mikosz, J. (2018). Book reviews in the free Łódź magazine Kultura i biznes. Obrii drukarstva, 1, 362–382. https://doi.org/10.20535/2522-1078.2018.1.132947
16. Wolny-Zmorzyński, K. (2020). Reportage and viral article — today! In Od modernizacji do mediosfery: Meandry transformacji w komunikowaniu. Prace ofiarowane dr. hab. Ryszardowi Filasowi (pp. 365–380). Kraków: Instytut Dziennikarstwa, Mediów i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Jagiellońskiego.